

Sygn. akt II KK 24/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Małgorzata Sobieszkańska

w sprawie przeciwko **A. F.**

obwinionej o popełnienie wykroczenia z art. 92§1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lutego 2016 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionej
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 7 kwietnia 2015 .,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 7 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy uznał **A. F.**
za winną popełnienia wykroczenia zakwalifikowanego z art. 92§1 k.w., a
polegającego na tym, że obwiniona:

- w dniu 17 grudnia 2014r. w Ł. na ul. P. (droga publiczna) kierując
samochodem marki VW Passat nie zastosowała się do znaku P-8B
i za to wymierzył jej karę 200 zł. grzywny.

Orzeczenie to uprawomocniło się nie będąc zaskarżone przez żadną ze stron.

Kasację od tego wyroku, na korzyść obwinionej, wywiódł dopiero Prokurator Generalny. Zarzucił w niej:

- rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.s.w. mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranej czynu i jej wina nie budzą wątpliwości i w konsekwencji możliwe było wydanie wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego A. F. budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, tak jak wymaga tego art. 535§5 k.p.k.

Bezspornie ma rację skarżący, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa procesowego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że Sąd przystąpił do wyrokowania, pomimo że materiał dowodowy przedstawiony w aktach sprawy zawierał istotne sprzeczności i braki. Doszło zatem do rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.s.w. Naruszenie to, w realiach niniejszej sprawy, miało ewidentny i istotny wpływ na treść i formę zapadłego w sprawie wyroku.

Już inicjujące sprawę pismo naczelnika Wydziału Wykroczeń i Przestępstw w Ruchu Drogowym KMP w Ł.z dnia 26 grudnia 2014 r. z k.2 akt wskazuje na istotne sprzeczności pomiędzy zebrany przez policję materiałem dowodowym, a treścią wniosku o ukaranie skierowanym do Sądu – k.12. Z pisma tego wynika bowiem, że pojazdem którym kierowała obwiniona miano dopuścić się wykroczenia na skrzyżowaniu ulic Z. i O., natomiast wniosek, jako miejsce popełnienia wykroczenia, wskazuje skrzyżowanie ulic P. i T. Bezspornie nie opisano tu zatem tego samego miejsca zdarzenia. Co więcej, z dokumentacji dołączonej do skargi kasacyjnej wynika, że A. F. została ukarana mandatem w kwocie 250 zł za

wykroczenie z art. 92§1 k.w., którego dopuściła się w dniu 17 grudnia 2014r. o godz. 15.00 na skrzyżowaniu ulic Z. i O.

Wyjaśnienia zatem wymaga, czy tego dnia obwiniona dopuściła się dwóch różnych wykroczeń, do popełnienia których przyznała się, czy też jednego, za które została najpierw ukarana w postępowaniu mandatowym, a następnie zaskarżonym wyrokiem nakazowym.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy zobowiązany będzie jeszcze raz przeanalizować istniejący materiał dowodowy, a w szczególności dostrzec okoliczności podniesione w skardze Prokuratora Generalnego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc